

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ

ເລກທີ 03 ສປປ
ລົງວັນທີ.....

ລັດຖະບັນຍັດ
ຂອງປະທານປະເທດ
ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ວ່າດ້ວຍການອະນຸລັກມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ
ທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ປະຫວັດສາດ ແລະທຳມະຊາດ

-
- ອີງຕາມລັດຖະທຳມະນູນ ແຫ່ງສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ມາດຕາ 17, 18 ແລະ 53 ຂໍ້ 2;
 - ອີງຕາມກົດໝາຍປ່າໄມ້ ສະບັບເລກທີ 01-96/ສພຊ, ລົງວັນທີ 11/10/1996;
 - ອີງຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ສະບັບເລກທີ 02-96/ສພຊ, ລົງວັນທີ 11/10/1996;
 - ອີງຕາມການສະເໜີຂອງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ສະບັບເລກທີ 19/ຄປຈ ລົງວັນ ທີ 12 ມິຖຸນາ 1997 ວ່າດ້ວຍການອະນຸລັກມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ປະຫວັດສາດ ແລະ ທຳມະຊາດ.

ປະທານປະເທດ
ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ອອກລັດຖະບັນຍັດ :
ໝວດທີ I
ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1. ຈຸດປະສົງຂອງລັດຖະບັນຍັດ

ລັດຖະບັນຍັດວ່າດ້ວຍການອະນຸລັກມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ປະຫວັດ ສາດ ແລະ ທຳມະຊາດ ມີໜ້າທີ່ກຳນົດຫຼັກການ ລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະການຕ່າງໆກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ, ການອະນຸລັກ, ການປົກປັກຮັກສາ ແລະ ການນຳໃຊ້ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ລວມທັງການຫັນເອົາ ອະສັງຫາລິມະຊັບ, ສັງຫາລິມະຊັບທີ່ມີຄຸນຄ່າທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ຫຼື ດ້ານປະຫວັດສາດ ແລະ ທຳມະ ຊາດມາເປັນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ເພື່ອແນໃສ່ຍົກສູງນ້ຳໃຈຮັກຊາດ ຮັກລະບອບປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນ,

ຮັກ ແລະ ຫວງແຫນວັດທະນະທຳອັນດີງາມຂອງຊາດ ແລະ ຂອງເຜົ່າລາວເຮົາ.

ມາດຕາ 2. ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ

ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ປະຫວັດສາດ ແລະ ທຳມະຊາດແມ່ນບັນດາຊັບສົມບັດຂອງລັດ, ຂອງລວມໝູ່ ຫຼື ສ່ວນບຸກຄົນ ທີ່ມີຄຸນຄ່າທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ຫຼື ມີຄວາມໝາຍທາງດ້ານປະຫວັດສາດ ແລະ ເປັນຫຼັກຖານຍັງຢືນກ່ຽວກັບປະເທດລາວ. ກ່ຽວກັບບັນພະບູລຸດຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດ ແລະ ສ້າງຊາດລາວລວມທັງວັດຖຸບູຮານເກົ່າແກ່ທີ່ມີຄຸນຄ່າສູງທາງດ້ານປະຫວັດສາດ, ສິລະປະກຳ ຊຶ່ງມີອາຍຸແຕ່ ຫ້າສິບປີ ຂຶ້ນໄປ ແລະ ສະຖານທີ່ທຳມະຊາດກໍລ້ວນແຕ່ແມ່ນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ຕາມຄວາມໝາຍຂອງລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 3. ການຄຸ້ມຄອງມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ

ລັດຖະບານມີນະໂຍບາຍຄຸ້ມຄອງ, ອະນຸລັກ, ປົກປັກຮັກສາ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍວັດທະນະທຳອັນດີງາມຂອງຊາດ ແລະ ຂອງເຜົ່າລວມທັງການປະຕິສັງຂອນວັດຖຸບູຮານ ແລະ ບູຮານສະຖານທີ່ເປັນຮ່ອງຮອຍປະຫວັດສາດຂອງຊາດ.

ມາດຕາ 4. ພັນທະຂອງພົນລະເມືອງໃນການອະນຸລັກປົກປັກຮັກສາມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ

ບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງມີພັນທະປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການຄຸ້ມຄອງ, ການອະນຸລັກ, ການປົກປັກຮັກສາ ແລະ ການປະຕິສັງຂອນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ເພື່ອໃຫ້ຍືນຍົງຄົງຕົວ ແລະ ຮັກຄຸນຄ່າທາງດ້ານປະຫວັດສາດ, ສິລະປະ ແລະ ວັດທະນະທຳທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງຊາດໄວ້.

ໝວດທີ II

ປະເພດມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ

ມາດຕາ 5. ການແບ່ງປະເພດມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ

ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ປະຫວັດສາດ ແລະ ທຳມະຊາດແບ່ງອອກເປັນສາມປະເພດຄື:

- ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນອະສັງຫາລິມະຊັບ;
- ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນສັງຫາລິມະຊັບ;
- ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນທຳມະຊາດ.

ມາດຕາ 6. ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນອະສັງຫາລິມະຊັບ

ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນອະສັງຫາລິມະຊັບ ປະກອບດ້ວຍວັດຖຸບູຮານ, ບູຮານສະຖານ, ຮ່ອງຮອຍປະຫວັດສາດຂອງຊາດ ທີ່ບໍ່ສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍໄປມາໄດ້ເຊັ່ນ: ທາດຫຼວງວຽງຈັນ, ວັດພະແກ້ວ, ວັດຊຽງທອງ ຫລວງພະບາງ, ທົ່ງໄຫຫີນ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 7. ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນສັງຫາລິມະຊັບ

ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນສັງຫາລິມະຊັບປະກອບດ້ວຍວັດຖຸບູຮານທີ່ເຄື່ອນຍ້າຍໄປມາໄດ້ເຊັ່ນ: ພະພຸດທະຮູບ, ຄ້ອງບ້າງ, ຫອກ, ງ້າວ, ກ້ອງແຂນ, ໝໍ້-ໄຫເກົ່າແກ່ ແລະ ອື່ນໆ.

ມາດຕາ 8. ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນທຳມະຊາດ

ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນທຳມະຊາດແມ່ນສະຖານທີ່ທີ່ປະກອບດ້ວຍສິ່ງແວດລ້ອມອັນສວຍງາມ ຊຶ່ງລວມມີທິວທັດທຳມະຊາດທີ່ປະກອບສ້າງຂຶ້ນໂດຍທຳມະຊາດເອງ, ທິວທັດທຳມະຊາດປະສົມກັບສິ່ງກໍ່ສ້າງ ແລະ ສະຖາປັດຕະຍະກຳທີ່ມີຄຸນຄ່າສູງທາງດ້ານປະຫວັດສາດ, ສິລະປະ, ວັດທະນະທຳ, ວິທະຍາສາດ, ເຕັກນິກ, ຊົນເຜົ່າວິທະຍາ ຫຼື ທາງດ້ານສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ຊຶ່ງເຫັນສົມຄວນທີ່ຈະຕ້ອງສະຫງວນຮັກສາໄວ້ ເພື່ອເປັນມໍລະດົກຂອງຊາດ ເຊັ່ນ : ຄອນພະເພັງ, ຕາດກວາງຊີ ຖ້ຳຕິ່ງຫຼວງພະບາງ ແລະ ອື່ນໆ.

ໝວດທີ III

ການຄຸ້ມຄອງມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ

ມາດຕາ 9. ອົງການຄຸ້ມຄອງມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ

ອົງການຄຸ້ມຄອງມໍລະດົກແຫ່ງຊາດປະກອບດ້ວຍກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ, ພະແນກຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ແລະ ເຂດພິເສດ, ຫ້ອງການຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳເມືອງ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງບ້ານ.

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງ, ການອະນຸລັກ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ມີປະສິດທິຜົນດີນັ້ນກໍອາດຈະສ້າງຕັ້ງອົງການໃດໜຶ່ງຂຶ້ນ ເພື່ອໃຫ້ຄຳປຶກສາຫາລື ຫຼື ປະກອບຄວາມຄິດ ຄວາມເຫັນ ກ່ຽວກັບວຽກງານດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 10. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ

ອົງການຄຸ້ມຄອງມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ດັ່ງນີ້:

1. ຄົ້ນຄວ້າທິດທາງ, ແຜນການ ແລະ ລະບົບການກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ ການອະນຸລັກ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາ ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ດ້ານວັດທະນະທຳ, ປະຫວັດສາດ ແລະ ທຳມະຊາດ;
2. ສຳຫຼວດຂຶ້ນບັນຊີອະສັງຫາລິມະຊັບ, ສັງຫາລິມະຊັບ ແລະ ສະຖານທີ່ທຳມະຊາດ ທີ່ເປັນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ຫຼື ທີ່ເຫັນສົມຄວນໃຫ້ເປັນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ເພື່ອສະເໜີເອົາເປັນມໍລະດົກທ້ອງຖິ່ນ , ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ຫຼື ມໍລະດົກໂລກ;
3. ແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ;
4. ພົວພັນຮ່ວມມື ແລະ ແລກປ່ຽນບົດຮຽນກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ, ການອະນຸລັກ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາ ມໍລະດົກແຫ່ງຊາດກັບຕ່າງປະເທດ;
5. ຂົນຂວາຍຊອກຫາແຫຼ່ງທຶນຈາກພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການເຄື່ອນໄຫວ ວຽກງານການຄຸ້ມຄອງ, ການອະນຸລັກ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ;
6. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນໆຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 11. ການສຳຫຼວດ

ການສຳຫຼວດມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ແມ່ນການລົງເກັບກຳຂໍ້ມູນທາງດ້ານວິຊາການ, ກ່ຽວກັບມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ເຊັ່ນ: ທີ່ຕັ້ງ, ຂະໜາດ, ນ້ຳໜັກ, ຈຳນວນ, ລັກສະນະຮູບປະພັນ, ຄຸ້ມຄ່າ, ຈາກນັ້ນຈຶ່ງດຳເນີນການຂຶ້ນບັນຊີໃນທຸກໆ ຫ້າ ປີ.

ມາດຕາ 12. ການຂຶ້ນບັນຊີມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ

ການຂຶ້ນບັນຊີມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ແມ່ນການຈົດ, ນັບຈຳນວນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນອະສັງຫາລິມະຊັບ ແລະ ສັງຫາລິມະຊັບລວມທັງ ສະຖານທີ່ທຳມະຊາດ, ຮ່ອງຮອຍປະຫວັດສາດຂອງຊາດ, ຂອງການປະຕິວັດທີ່ຄົ້ນພົບຢູ່ພື້ນດິນ, ໃຕ້ດິນ ຫຼື ຢູ່ພື້ນນ້ຳ ໃນດິນແດນຂອງ ສປປ ລາວ ຊຶ່ງຕ້ອງດຳເນີນໃນທຸກໆ ຫ້າ ປີ.

ມາດຕາ 13. ການເຄື່ອນຍ້າຍ

ທຸກການເຄື່ອນຍ້າຍສັງຫາລິມະຊັບທີ່ເປັນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດກໍຄືການສົ່ງອອກໄປຕ່າງປະເທດ ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ ແລະ ການນຳວັດຖຸທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ວັດຖຸບູຮານຕ່າງໆເຂົ້າປະເທດກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳເຊັ່ນດຽວກັນ.

ມາດຕາ 14. ການບູລະນະ ແລະ ສ້ອມແປງ

ການບູລະນະ, ການສ້ອມແປງ ຫຼື ການດັດແປງຮູບປະພັນຂອງມໍລະດົກແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນອະສັງຫາລິມະຊັບ, ສັງຫາລິມະຊັບ ແລະ ສະຖານທີ່ທຳມະຊາດຈະດຳເນີນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 15. ການຫ້າມທຳລາຍມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ

ຫ້າມບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍແກ່ວັດຖຸບູຮານ, ສະຖານທີ່ກໍ່ສ້າງສິລະປະກຳທີ່ເປັນອະສັງຫາລິມະຊັບ, ສັງຫາລິມະຊັບ ຫຼື ສະຖານທີ່ທຳມະຊາດທີ່ເປັນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ຈະແມ່ນການກະທຳໂດຍເຈດຕະນາ ຫຼື ດ້ວຍຄວາມບໍ່ລະມັດລະວັງກໍຕາມ.

ຫ້າມບຸກຄົນກໍ່ສ້າງ, ຮ້ານອາຫານ ຫຼື ຈັດສະຖານທີ່ບັນເທີງໃສ່ໃນບໍລິເວນສະຖານບູຮານ ຫຼື ສະຖານທີ່ວັດທຳມະຊາດທີ່ເປັນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ເວັ້ນເສຍແຕ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳເທົ່ານັ້ນ.

ການນຳໃຊ້, ການສ້ອມແປງ ຫຼື ການດັດແປງ ອະສັງຫາລິມະຊັບ, ສັງຫາລິມະຊັບ ຫຼື ສະຖານທີ່ທຳມະຊາດທີ່ເປັນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ຊຶ່ງເປັນກຳມະສິດຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງທີ່ໄດ້ຂຶ້ນບັນຊີເປັນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດແລ້ວຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ແລະ ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການທີ່ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳໄດ້ກຳນົດອອກ.

ມາດຕາ 16. ການຊື້ຂາຍວັດຖຸບູຮານທີ່ເປັນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ

ຫ້າມບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງທຳການຊື້ຂາຍ ຫຼື ໂອນວັດຖຸບູຮານທີ່ເປັນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ເວັ້ນເສຍແຕ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດສະເພາະຈາກກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳເທົ່ານັ້ນ.

ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງໃດຫາກມີຈຸດປະສົງຢາກຂາຍ ຫຼື ໂອນວັດຖຸບູຮານທີ່ໄດ້ສະຫງວນເປັນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ຊຶ່ງເປັນກຳມະສິດຂອງຕົນນັ້ນ ຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດຈາກກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳເສີຍກ່ອນ. ການຂໍອະນຸຍາດນັ້ນຕ້ອງສະເໜີຕໍ່ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳລ່ວງໜ້າໜຶ່ງເດືອນ ກ່ອນມີຊື້ຂາຍ ຫຼື ການໂອນກຳມະສິດ. ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ຂາຍ ຫຼື ໂອນກຳມະສິດແລ້ວ ກໍຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳຊາບພາຍໃນກຳນົດ ສາມເດືອນ ນັບແຕ່ມີຂາຍ ຫຼື ໂອນເປັນຕົ້ນໄປ.

ໃນກໍລະນີທີ່ເຫັນວ່າວັດຖຸບູຮານນັ້ນມີຄວາມສຳຄັນທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ລັດມີບູລິມະສິດຊື້ເອົາວັດຖຸດັ່ງກ່າວນັ້ນໃນລາຄາທີ່ເໝາະສົມ.

ການຊື້ຂາຍວັດຖຸບູຮານເກົ່າແກ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ຈັດເຂົ້າໃນບັນຊີມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ກໍຕ້ອງປະຕິບັດຕາມລະບຽບການສະເພາະທີ່ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳກຳນົດອອກ.

ມາດຕາ 17. ກອງທຶນອະນຸລັກມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ

ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ວຽກງານການຄຸ້ມຄອງ, ການອະນຸລັກ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາມໍລະດົກແຫ່ງຊາດດຳເນີນໄປຢ່າງມີປະສິດທິຜົນດີນັ້ນ ລັດຈະສ້າງກອງທຶນອະນຸລັກມໍລະດົກແຫ່ງຊາດຂຶ້ນ. ແຫຼ່ງກອງທຶນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ໄດ້ມາຈາກງົບປະມານຂອງລັດ, ການປະກອບສ່ວນຂອງບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ, ລວມໝູ່, ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມ, ອົງການ

ໝວດທີ IV

ການຄົ້ນພົບ ແລະ ການຂຸດຄົ້ນວັດຖຸບູຮານ

ມາດຕາ 18. ການຄົ້ນພົບວັດຖຸບູຮານ

ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງໃດ ຫາກໄດ້ພົບເຫັນວັດຖຸບູຮານ, ບູຮານສະຖານ, ຮ່ອງຮອຍປະຫວັດສາດເກົ່າແກ່ທີ່ມີຄຸນຄ່າສູງທາງດ້ານປະຫວັດສາດ, ສິລະປະວັດທະນະທຳ, ບູຮານວິທະຍາ ຕ້ອງແຈ້ງຕໍ່ອຳນາດການປົກຄອງ, ຫ້ອງການຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳເມືອງ ຫຼື ພະແນກຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ແລະ ເຂດພິເສດ ບອນທີ່ວັດຖຸບູຮານຕັ້ງຢູ່ ຫຼື ຕໍ່ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳພາຍໃນກຳນົດ ສາມວັນ ນັບແຕ່ມື້ໄດ້ພົບເຫັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 19. ການຂຸດຄົ້ນ

ທຳມບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງຂຸດຄົ້ນວັດຖຸບູຮານ ຫຼື ວັດຖຸທີ່ມີຄຸນຄ່າທາງດ້ານປະຫວັດສາດ, ສິລະປະ, ວິທະຍາສາດ, ເຕັກນິກ ຫຼື ບູຮານວິທະຍາຈະແມ່ນຢູ່ໃນທີ່ດິນຂອງຕົນ ຫຼື ຂອງຜູ້ອື່ນກໍຕາມ ຖ້າຫາກບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ.

ການຂຸດຄົ້ນວັດຖຸບູຮານຈະດຳເນີນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອມີຈຸດປະສົງ ເພື່ອຮັບໃຊ້ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າທາງວິທະຍາສາດ, ປະຫວັດສາດ ຫຼື ເພື່ອອະນຸລັກ ແລະ ປົກປັກຮັກສາວັດຖຸບູຮານດັ່ງກ່າວເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 20. ການຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດຂຸດຄົ້ນວັດຖຸບູຮານ

ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງໃດ ຫາກມີຈຸດປະສົງຢາດຂຸດຄົ້ນ ຫຼື ຊອກຫາວັດຖຸບູຮານ ຕ້ອງຍື່ນຄຳຮ້ອງຕໍ່ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ. ໃນສຳນວນຄຳຮ້ອງຂໍນັ້ນ ຕ້ອງຊີ້ແຈງເຖິງທີ່ຕັ້ງ, ຄວາມໝາຍສຳຄັນ ແລະ ກຳນົດເວລາໃນການຂຸດຄົ້ນໃຫ້ຈະແຈ້ງ.

ໃນກໍລະນີທີ່ການຂຸດຄົ້ນຫາກຈະດຳເນີນຢູ່ໃນເນື້ອທີ່ດິນຂອງບຸກຄົນອື່ນນັ້ນກໍຕ້ອງໃຫ້ ມີໃບຢັ້ງຢືນຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມຂອງຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ດິນນັ້ນຄັດຕິດນຳພ້ອມ.

ມາດຕາ 21. ການດຳເນີນການຊຸດຄົ້ນ

ການຊຸດຄົ້ນຕ້ອງດຳເນີນໄປຕາມເງື່ອນໄຂ ແລະ ມາດຕະການຕ່າງໆທີ່ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳກຳນົດໃຫ້. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຊຸດຄົ້ນຕ້ອງທຳການຊຸດຄົ້ນດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ຮັບຜິດຊອບຮອບດ້ານຕໍ່ການຊຸດຄົ້ນນັ້ນ.

ໃນເວລາດຳເນີນການຊຸດຄົ້ນຢູ່ນັ້ນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຕ້ອງເຮັດບົດລາຍງານໃຫ້ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳຢ່າງເປັນປະຈຳ.

ທຸກຄັ້ງທີ່ຊຸດຄົ້ນພົບວັດຖຸບູຮານ ຫຼື ບູຮານສະຖານທີ່ສຳຄັນ ຜູ້ຊຸດຄົ້ນຕ້ອງປົກປັກຮັກສາໄວ້ໃຫ້ດີ ແລະ ລາຍງານຢ່າງຄົບຖ້ວນໃຫ້ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳຊາບໃນທັນໃດ ເພື່ອສຶກສາພິຈະລະນາ ແລະ ຕັດສິນຊື່ຂາດກ່ຽວກັບວັດຖຸເຫຼົ່ານັ້ນ.

ເມື່ອສິ້ນສຸດການຊຸດຄົ້ນແລ້ວກໍຕ້ອງເຮັດບົດລາຍງານຜົນທີ່ໄດ້ຮັບພ້ອມດ້ວຍເອກະສານຕິດຄັດ ເຊັ່ນ : ຮູບແຕ້ມ, ຮູບຖ່າຍ ແລະ ເອກະສານບັນທຶກຕ່າງໆ.

ພາຍໃນກຳນົດ ສາມ ປີ ນັບແຕ່ມີສິ້ນສຸດການຊຸດຄົ້ນເປັນຕົ້ນໄປ, ຜູ້ຊຸດຄົ້ນຕ້ອງພິມເຜີຍແຜ່ຜົນຂອງການຊຸດຄົ້ນຂອງຕົນທາງດ້ານວິທະຍາສາດ ແລະ ປະຫວັດສາດໃຫ້ມະຫາຊົນຊາບ. ຖ້າຫາກກາຍກຳນົດ ສາມ ປີແລ້ວຜູ້ຊຸດຄົ້ນຫາກຍັງບໍ່ທັນພິມເຜີຍແຜ່ ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳມີສິດພິມເຜີຍແຜ່ຜົນງານທາງວິທະຍາສາດ ແລະ ປະຫວັດສາດກ່ຽວກັບການຊຸດຄົ້ນດັ່ງກ່າວ ນັ້ນ.

ມາດຕາ 22. ກຳມະສິດຕໍ່ວັດຖຸທີ່ຄົ້ນພົບ

ທຸກວັດຖຸທີ່ເປັນອະສັງຫາລິມະຊັບ ຫຼື ສັງຫາລິມະຊັບ ທີ່ຄົ້ນພົບໃນເວລາຊຸດຄົ້ນນັ້ນ ແມ່ນເປັນກຳມະສິດຂອງລັດ. ພາຍຫຼັງສິ້ນສຸດການຊຸດຄົ້ນແລ້ວ ຜູ້ຊຸດຄົ້ນຕ້ອງໄດ້ມອບວັດຖຸທັງໝົດທີ່ຄົ້ນພົບພ້ອມດ້ວຍຂໍ້ມູນເອກະສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃຫ້ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳຢ່າງຄົບຖ້ວນ.

ເຈົ້າຂອງທີ່ດິນບໍ່ມີສິດເປັນເຈົ້າຂອງວັດຖຸທີ່ຄົ້ນພົບນັ້ນແຕ່ຈະໄດ້ຮັບການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍຈາກລັດຕາມລົມຄວນ.

ມາດຕາ 23. ການປົດວັດຖຸບູຮານອອກຈາກບັນຊີມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ

ອະສັງຫາລິມະຊັບ, ສັງຫາລິມະຊັບ ຫຼື ສະຖານທີ່ທຳມະຊາດທີ່ເປັນມໍລະດົກແຫ່ງຊາດນັ້ນ ເມື່ອເຫັນວ່າໝົດຄຸນຄ່າໃນການເປັນວັດຖຸບູຮານ, ວັດທະນະທຳ, ສິລະປະກຳ, ວັນນະກຳ ຫຼື ປະຫວັດສາດແຫ່ງຊາດແລ້ວອາດຈະຖືກປົດອອກຈາກບັນຊີມໍລະດົກແຫ່ງຊາດ ໂດຍລັດຖະບານເປັນຜູ້ຕົກລົງຕາມການສະເໜີຂອງລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ.

ສຳລັບມໍລະດົກທ້ອງຖິ່ນນັ້ນ ແມ່ນລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳເປັນຜູ້ຕົກລົງຕາມການສະເໜີຂອງພະແນກຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ຫຼື

ເຂດພິເສດ ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ສົມທົບ ແລະ ເຫັນດີເປັນເອກະພາບກັບອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນັ້ນແລ້ວ.

ມາດຕາ 24. ການຖອນໃບອະນຸຍາດຊຸດຄົ້ນ

ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳມີສິດຖອນໃບອະນຸຍາດຊຸດຄົ້ນ ແລະ ສັ່ງຢຸດການຊຸດຄົ້ນໃນກໍລະນີດັ່ງນີ້:

1. ການຊຸດຄົ້ນ ຫຼື ການປົກປັກຮັກສາວັດຖຸບູຮານທາງດຳເນີນໄປໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕະຖານດ້ານວິຊາການ ຫຼື ລະບຽບການຕ່າງໆທີ່ລັດວາງອອກ;
2. ສະຖານທີ່ ທີ່ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ຊຸດຄົ້ນນັ້ນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ ແລະ ການຊຸດຄົ້ນນັ້ນກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ ມີຄວາມຈຳເປັນຈະຕ້ອງໄດ້ສືບຕໍ່ດ້ວຍຕົນເອງ;

ນັບແຕ່ມີໄດ້ຮັບໃບແຈ້ງການຂອງກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳໃຫ້ຢຸດຕິການຊຸດຄົ້ນແລ້ວຜູ້ ຊຸດຄົ້ນຕ້ອງຢຸດເຊົາການຊຸດຄົ້ນນັ້ນໃນທັນໃດ.

ມາດຕາ 25. ການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍໃນການຊຸດຄົ້ນ

ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງໃດ ທາງຖືກຖອນໃບອະນຸຍາດຊຸດຄົ້ນ ຍ້ອນບໍ່ປະຕິບັດຕາມມາດຕະຖານວິຊາການ ຫຼື ລະບຽບການຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 24 ເທິງນີ້ຈະບໍ່ມີສິດຮ້ອງ ຂໍເອົາຄ່າປ່ວຍການ ຫຼື ການທົດແທນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆໃນການດຳເນີນການຊຸດຄົ້ນນັ້ນ ໃນກໍລະນີການຖອນໃບອະນຸຍາດນັ້ນທາງດຳເນີນຍ້ອນສະຖານທີ່ຊຸດຄົ້ນນັ້ນມີຄວາມໝາຍສຳຄັນຫຼາຍ ຊຶ່ງກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳມີຄວາມຈຳເປັນຈະຕ້ອງດຳເນີນການຊຸດຄົ້ນດ້ວຍຕົນເອງຜູ້ດຳເນີນການຊຸດຄົ້ນຈະໄດ້ຮັບການທົດແທນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການຊຸດຄົ້ນນັ້ນແຕ່ທາງກໍບໍ່ມີ ສິດຮ້ອງຂໍເອົາຄ່າປ່ວຍການ.

ມາດຕາ 26. ສິດຂອງກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ

ກະຊວງຖະແຫຼງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳມີສິດຈັດຕັ້ງດຳເນີນການຊຸດຄົ້ນຊອກຫາວັດຖຸບູຮານທຸກແຫ່ງໃນດິນແດນຂອງ ສປປ ລາວ.

ໃນກໍລະນີທີ່ການຊຸດຄົ້ນນັ້ນທາງດຳເນີນຢູ່ໃນເນື້ອທີ່ດິນທີ່ຢູ່ໃນການຄອບຄອງຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງອື່ນການຊຸດຄົ້ນຈະດຳເນີນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີຈາກຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ດິນນັ້ນເສຍກ່ອນ ແລະ ການຊຸດຄົ້ນຕ້ອງໃຫ້ສຳເລັດພາຍໃນກຳນົດ ຫ້າ ປີຢ່າງຊ້າ ນັບແຕ່ມີລົງມືຊຸດຄົ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 27. ການປົວແປງສະຖານທີ່ຊຸດຄົ້ນ

ບຸກຄົນ ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງພາຍຫຼັງໄດ້ດຳເນີນການຊຸດຄົ້ນຫາວັດຖຸບູຮານສຳເລັດແລ້ວຕ້ອງເຮັດ

ໃຫ້ສະຖານທີ່ດັ່ງກ່າວຄືນສູ່ສະພາບດີເໝືອນເດີມເຊັ່ນ : ເອົາດິນທີ່ຊຸດອອກນັ້ນຖິ້ມຄືນ, ປູກຕົ້ນໄມ້ຄືນ ແລະ ອື່ນໆ...

ໝວດທີ V

ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ ແລະ ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ມາດຕາ 28. ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ

ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງທີ່ມີຜົນງານໃນການຄຸ້ມຄອງ, ການອະນຸລັກ, ການປົກປັກຮັກສາມໍລະດົກ ແຫ່ງຊາດທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ປະຫວັດສາດ ແລະ ທຳມະຊາດນັ້ນ ຈະໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍ ແລະ ນະໂຍບາຍອື່ນໆ ຊຶ່ງລັດຖະບານເປັນຜູ້ກຳນົດ.

ມາດຕາ 29. ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ບຸກຄົນ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງໃດຫາກລະເມີດລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້ ຈະຖືກຕັກເຕືອນ, ສຶກສາອົບຮົມ, ປັບໄໝ ຫຼື ລົງໂທດຕາມລະບຽບກົດໝາຍ ແລ້ວແຕ່ກໍລະນີໜັກ ຫຼື ເບົາ.

ໝວດທີ VI

ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 30. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ມີໜ້າທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 31. ຜົນສັກສິດ

ລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ມີປະທານປະເທດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ໄດ້ລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ທຸກໆຂໍ້ກຳນົດທີ່ຂັດກັບລັດຖະບັນຍັດສະບັບນີ້ ລ້ວນແຕ່ຖືກຍົກເລີກ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 20 ມິຖຸນາ 1997

ປະທານປະເທດ